

HJORT

Samferdselsdepartementet
v/ Nasjonal kommunikasjonsmyndighet
Postboks 93
4791 Lillesand

Oslo, 19. august 2016

Også sendt per e-post til firmapost@nkom.no
og einar.meling@nkom.no

Ansvarlig advokat: Kristin Veierød
Referanse: M 1619056.2

Klage over Nkoms vedtak av 8. juli 2016 – Pålegg om retting av varsler om endringer i Telenors kobberaksessnett

1 Innledning

Vi viser til Nasjonal kommunikasjonsmyndighets («Nkoms») vedtak av 8. juli 2016, der Telenor Norge AS («Telenor») pålegges retting av varsler om endringer i Telenors kobberaksessnett innen 1. september 2016. Vedtaket påklages med dette av Telenor. Frist for klage er i vedtaket satt til seks uker fra vedtakstidspunktet, dvs. 19. august 2016. Klagen er dermed rettidig.

Telenor moderniserer kobberaksessnettet gjennom å bygge ut fibernoder ved å utplassere mikronoder med VDSL-teknologi. Utbyggingen gjør at Telenor kan tilby ny og bedre funksjonalitet til kundene, herunder høyere hastighet. For at tilgangskjøperne etter utbyggingen skal kunne fortsette å tilby produkter til de kundene som berøres av utbyggingen, kan tilgangskjøperne bygge ut parallelt med Telenor ved å sette ut eget utstyr i samme punkt som Telenor, og slik ta del i de hastighetsøkninger som følger av oppgraderingen. Alternativt kan tilgangskjøperne kjøpe Marked 5-tilgang med høyere kvalitet fra Telenor.

Nkom legger i rettevedtaket til grunn at Telenors modernisering innebærer en nedleggelse som utløser 3 års varslingsfrist i henhold til Marked 4-vedtaket punkt 348, fortolket i samsvar med OA-avtalen mellom Telenor og tilgangskjøperne. Det er Telenors oppfatning at dette bygger på en uriktig tolkning av Marked 4-vedtaket, og at den forståelsen Nkom legger til grunn heller ikke har nødvendig hjemmel i ekomloven §§ 4-7 og 4-6 første ledd nr. 5. Det foreligger derfor ikke faktisk eller rettslig grunnlag for et rettevedtak i henhold til ekomloven § 10-6, og vedtaket er således ugyldig.

Telenor mener selskapets praksis med seks måneders varsel til tilgangskjøperne som er direkte berørt av moderniseringen er i samsvar med Telenors forpliktelser etter Marked 4-vedtaket. Telenor har redegjort utfyllende for sine synspunkter i saken i brev til Nkom 23. mai 2016. Anførlene fastholdes. Telenor ser ikke grunn til å gjenta alle anførlene i klagen, men vil i det videre oppsummere hovedanførlene og knytte enkelte konkrete merknader til vedtaket. Merknadene følger i hovedsak samme rekkefølge som i vedtaket.

2 Nkoms vurdering av hjemmelsgrunnlaget

Telenor fastholder at verken ekomloven § 4-6 nr. 5 eller § 4-7 hjemler 3 års varslingsfrist ved modernisering av nettet, og mener Nkoms vedtak på dette punkt bygger på en uriktig lovforståelse.

2.1 Ekomloven § 4-6 første ledd nr. 5

Nkom legger i vedtaket til grunn at ekomloven § 4-6 første ledd nr. 5 gir hjemmel til å stille materielle krav til innholdet i Telenors standardavtaler og uttaler at *«denne problemstillingen ble avklart allerede i SDs klagevedtak i marked 15 av 6. oktober 2006. SD slo der fast at ekomloven § 4-6 første ledd jf. fjerde ledd ikke bare ga grunnlag for å stille krav om at Telenors standardavtaler skulle ha bestemmelser om kompensasjon, men også til å stille krav om at kompensasjonsbestemmelsen skulle være rimelig. Nkom legger etter dette til grunn at ekomloven § 4-6 gir hjemmel både til å stille krav om at Telenor skal ha varslingsbestemmelser i sin standardavtale og til å stille materielle krav til innholdet i varslingsbestemmelsen.»*

Telenor fastholder at § 4-6 ikke gir hjemmel til å pålegge Telenor materielle forpliktelser utover det som følger av at Telenors øvrige forpliktelser fastlagt i markedsvedtaket med hjemmel i ekomloven. § 4-6 gir således kun hjemmel til å kreve slike endringer i standardtilbudet som er nødvendig for at tilbudet skal oppfylle pålagte forpliktelser, i denne saken kravet til ikke-diskriminering. Dersom § 4-6 skulle gi en generell hjemmel for å fastsette innholdet i Telenors standardtilbud, ville de øvrige detaljerte bestemmelsene om Nkoms kompetanse til å pålegge Telenor forpliktelser i ekomloven kap. 4 langt på vei være overflødige. At hjemmelen kun er ment å hjemle endringspålegg som er nødvendige for at tilbudet skal være i samsvar med øvrige regulatoriske forpliktelser, fremgår også eksplisitt av ordlyden i direktivbestemmelsen, jf. aksessdirektivet artikkel 9.2: *«The national regulatory authority shall, inter alia, be able to impose changes to reference offers to give effect to obligations imposed under this Directive»*. Vi kan ikke se at denne problemstillingen er behandlet i SDs klagevedtak av 6. oktober 2011 som det vises til i Nkoms vedtak.

Varslingsfristen kan følgelig ikke hjemles i ekomloven § 4-6 alene, men må i tilfelle forankres i ekomloven § 4-7.

2.2 Ekomloven § 4-7

Slik Telenor forstår vedtaket, legger Nkom til grunn at tre års varslingsfrist i moderniserings-tilfellene er nødvendig for å sikre at tilgangskjøperne ikke diskrimineres vis-a-vis Telenors egen nedstrømsvirksomhet. Telenor kan ikke se at det foreligger grunnlag for en slik slutning, og viser til anførlene i brevet av 23. mai 2016 punkt 2, som fastholdes.

Til støtte for vurderingen viser Nkom blant annet til NGA-anbefalingen, som i utgangspunktet angir en varslingsfrist på fem år, og uttaler at varslingsfristen på 3 år - som er basert på praksis etter OA-avtalen - er betydelig kortere enn dette.

Telenor kan imidlertid ikke se at femårsfristen nevnt i NGA-anbefalingen understøtter at tre-årsfristen i dette tilfellet har tilstrekkelig hjemmel i ekomloven § 4-7, og viser til Telenors

kommentarer til varselet av 23. mai 2016, der forholdet til NGA-anbefalingen også er kommentert. Som vi der har fremholdt, må NGA-anbefalingen forstås slik at en eventuell femårsfrist kun kommer til anvendelse der Telenor *avvikler* PoI, og ikke ved modernisering, der Telenors utbygging også vil bli vesentlig forsinket som følge av en slik frist (jf. pkt. 4 nedenfor). Ordlyden i NGA-anbefalingen støtter etter Telenors syn at man i dette tilfellet ikke står overfor en nedleggelse, men en modernisering.¹

Nkom kan uansett ikke uten nærmere vurdering legge til grunn en femårsfrist som «norm» for hvilke frister som kan fastsettes i medhold av kravet til ikke-diskriminering. Det følger av kravet til forholdsmessighet (minimumsregulering) at Nkom ikke kan ilegge en lengre varslingsfrist enn det som er nødvendig for å ivareta hensynet til forutberegnelighet og tilgangskjøpernes investeringer. NGA-anbefalingen legger i denne sammenheng til grunn at partene oppnår enighet om en «*appropriate migration path between the SMP operator and operators currently enjoying access to the SMP operator's network*» (avsnitt 39). Det er bare «*in the absence of such agreement*» at en varslingsfrist på fem år vil kunne være relevant. Selv om Telenor og tilgangskjøperne hittil ikke har kommet til enighet om en avtale om alternativ tilgang, er det etter Telenors syn forfeilet å konkludere med femårs varslingsfrist, all den tid det rent faktisk foreligger alternative løsninger.

Endelig må det, ved vurderingen av mulige alternative løsninger, ses hen til at NGA-anbefalingen nå er seks år gammel, og at mye har skjedd i markedet siden 2010. Femårsfristen tar som nevnt utgangspunkt i en situasjon der det *ikke foreligger alternative tilgangsformer*. Det er ikke tilfellet i dag. Gjennom fremveksten av blant annet fiberaksess og oppgradert teknologi for Kabel-TV finnes det i dag flere alternative tilgangsformer i konkurranse med kobbernettene. Uten modernisering vil kobbernettene raskt miste sin relevans, da sluttkundene vil velge alternative aksessnett med bedre kvalitet. Det har formodningen mot seg at Kommisjonen med femårsfristen angitt i NGA-anbefalingen mener å legge regulatoriske hindringer i veien for konkurranse om NGA utbygging og bedre kvalitet på bredbåndsforbindelser til alle brukere. Kommisjonen har i ettertid bl.a. oppdatert rekommandasjonen om relevante markeder, nettopp for å ta høyde for at den teknologiske utviklingen gjør andre tilgangsformer enn de klassiske marked 4-produktene til relevante alternativer for tilgangskjøperne. Selv om det ikke er disse nye markedsavgrensningene som ligger til grunn for den gjeldende norske reguleringen, må også den norske reguleringen forstås i lys av den teknologiske utvikling som har funnet sted.

Telenors inntrykk er at NGA-anbefalingen heller ikke har vært til hinder for at man i andre land i Europa har funnet alternative og mer fremtidsrettede løsninger. Tyske Deutsche Telekom (DT) fikk for eksempel allerede i 2013 tillatelse av Bundesnetzagentur til å avslutte marked 4-tilgangen ved

¹ Dette støttes også av et kommisjonsdokument fra 2008 (Draft Commission Staff Working Document - Explanatory note - Accompanying document to the Commission Recommendation of [...] on regulated access to Next Generation Access Networks (NGA)), som ble utarbeidet i forbindelse med høringsrundene på NGA-anbefalingen, der det i tilknytning til bl.a. kravet om varslingsfristen uttales: «*A significant share of the benefits of moving to NGA and therefore a firm's incentives to invest are linked to its ability to transit fully to the use of NGA and reap the resulting cost savings by switching off its existing copper network or part of it.*» (pkt. 3.4.2). Dette tilsier altså at varslingsfristen var tenkt for de tilfellene der den regulerte aktøren får ekstra kostnader, men ikke der utbygging hindres.

modernisering, forutsatt bl.a. at DT tilbød et alternativt bitstream-produkt.² I juli i år tillot videre EU-kommisjonen DT å innføre vektorisering, og ved det å avslutte tilgangen til marked 4-produkter for tilgangskjøpere der dette var nødvendig for å gjennomføre vektoriseringen.³ Også her var forutsetningen at det ble gitt tilgang til alternative bitstream-produkter, samt 12 måneders varsel og kostnadskompensasjon iht. bestemte kriterier. Det siste vedtaket gjelder notifikasjon etter nye markedsavgrensninger (marked 3a og 3b), og de rettslig rammene er dermed neppe direkte sammenliknbare med norske forhold. Utviklingen i Tyskland illustrerer likevel at myndighetene som følge av relevante alternative tilgangsformer har akseptert en langt kortere oppsigelsestid enn 5 år. Det tyske vedtaket gjaldt i tillegg vektorisering, og dét i et marked med adskillig mindre alternativ NGA infrastruktur tilgjengelig enn hva tilfellet er i Norge.

Når det gjelder Telenors modernisering av kobbernettet, har Telenor pekt på at tilgangskjøperne ved å foreta samme investering som Telenor kan videreføre sine tjenester og også oppnå et bedre produkt. Videre er marked 5-tilgang en mulighet. Så lenge tilgangskjøperne på denne måten, eventuelt gjennom ytterligere sonderinger om mulige akseptable løsninger, fortsatt gis adekvat tilgang til Telenors nett, kan vi ikke se at Telenors oppgradering innebærer en diskriminering av tilgangskjøperne vis-à-vis Telenors egen nedstrømsvirksomhet. En treårsfrist er dermed heller ikke nødvendig for å avhjelpe diskriminering, og har ikke hjemmel i ekomloven § 4-7.

Som vi kommer tilbake til nedenfor, mener Telenor videre at Marked 4-vedtaket riktig for tolket uansett ikke fastsetter en treårsfrist for moderniseringstiltak.

3 Nkoms fortolkning av begrepet «nedleggelse»

Plikten til varslings er fastsatt i Marked 4-vedtaket punkt 347 og 348 der det fremgår at «*vesentlige endringer*» i aksessnettet skal varsles senest med 6 måneders varsel, mens «*nedleggelse*» av kobberaksesslinjer og/eller hovedkoplinger skal varsles senest 3 år før endringene gjennomføres.

Nkom legger i rettevedtak til grunn at begrepet «nedleggelse» også omfatter endringer som innebærer at tilgangskjøperne «*helt eller delvis mister tilgang til regulerte aksessprodukter*».

Som redegjort for, er det imidlertid ikke riktig at tilgangskjøper ved moderniseringen mister tilgangen til de regulerte aksessproduktene. Tilgangskjøperne har fortsatt mulighet til å tilby sine produkter til kunder som er berørt av moderniseringen, for eksempel ved selv å bygge ut parallelt med Telenors mikronode. Dette forholdet er ikke kommentert av Nkom, noe som utgjør en klar svakhet ved vedtaket.

Nkoms tolkning innebærer i realiteten at tilgangskjøper i en treårsperiode er helt beskyttet fra å måtte foreta tilpasninger/ nye investeringer for å kunne tilby et oppgradert og bedre produkt til sluttkundene. At tilgangskjøper på samme måte som Telenor vil kunne måtte foreta nye

² Se Kommisjonsvedtak av 8. august 2013 i sak DE/2013/1484

³ DE/2016/1876

investeringer i kobbernettet eller andre tilpasninger for å følge den teknologiske utviklingen, innebærer etter Telenors oppfatning ikke at kobbernettet «nedlegges» eller at tilgangskjøper «mister tilgang» slik Nkom tolker bestemmelsen. Tiltak fra Telenors side som innebærer at tilgangskjøperne må gjøre tilpasninger ved enten å selv bygge ut parallelt med Telenor, eller kjøpe alternativ marked 5-tilgang, vil derimot kunne utgjøre en «vesentlige endring».

Både en isolert tolkning av begrepet «nedleggelse», og sammenhengen mellom begrepene «nedleggelse» og «vesentlig endring» tilsier med andre ord at begrepet nedleggelse kun omfatter de tilfellene der kobberaksesnettet faktisk legges ned eller på annen måte tas ut av drift ved at punktet for tilgangskjøpers tilknytning til nettet (PoI) avvikles. Dette er ikke tilfellet i denne saken.

I brevet av 23. mai 2016 punkt 2.4 anfører Telenor videre at Nkoms forståelse av varslingsplikten kan reise konkurranserettslige problemstillinger. Heller ikke denne anførselen er kommentert av Nkom. Telenor fastholder anførselen.

Telenor fastholder således at bestemmelsen i marked 4-vedtaket punkt 348 kun kommer til anvendelse der kobberaksesnettet faktisk legges ned eller på annen måte tas ut av drift ved at punktet for tilgangskjøpers tilknytning til nettet (PoI) avvikles. Dette er ikke tilfellet ved modernisering av nettet gjennom utplassering av mikronoder.

4 Forholdsmessighet - avveining mot hensynet til investeringsinsentiver i kobbernettet

Nkom må både ved utforming av forpliktelser i markedsvedtaket og ved tolkningen av eksisterende forpliktelser ved håndhevelse, ivareta kravet til forholdsmessighet. Dette innebærer at reguleringen (eller den tolkningen av reguleringen som legges til grunn ved håndhevingen) ikke kan være mer inngripende enn det som er nødvendig, og at det må foretas en konkret avveining av det en oppnår ved vedtaket sammenholdt med de eventuelle negative virkninger vedtaket vil ha for de som rammes av det.

Nkom berører dette i vedtaket punkt 4.7, men vektlegger etter Telenors oppfatning for ensidig hensynet til forutsigbarhet for tilgangskjøpernes investeringer, uten konkret å veie dette opp mot de virkningene en slik varslingsplikt vil ha for investeringer i og forbedringer av kobbernettet.

En 3 års varslingsfrist for modernisering av kobbernettet innebærer i realiteten at kobbernettet i mange tilfeller vil fryses i den 3-årsperioden varslingsfristen løper. Konsekvensen er at Telenor fratras muligheten til å tilby bedre og mer konkurransedyktige produkter over store deler av kobbernettet, til det beste for sluttkundene og i samsvar med myndighetenes uttrykte ønske om bredbåndsutbygging. Dette er negativt ikke bare for Telenor og selskapets kunder, men også for utviklingen av bredbåndsmarkedet som sådan, ved at konkurransen på kvalitet svekkes. Flere av de stedene Telenor ønsker å modernisere er tilbudet, er i dag så dårlig at kommunen/fylkeskommunen vil kunne søke om offentlig tilskudd til bredbåndsutbygging. Vedtaket innebærer at det i slike

tilfeller må bygges ny alternativ infrastruktur (fiber) i stedet for å bygge videre på den infrastrukturen som allerede finnes. Slik etablering vil i de fleste tilfeller være mer kostbart enn gjenbruk av allerede eksisterende infrastruktur. Det er heller ikke i et miljø- og samfunnsperspektiv heldig å legge til grunn en forståelse av ekomlovgivningen som forhindrer gjenbruk av eksisterende infrastruktur der dette er mulig.

Nkom uttaler i vedtaket side 13 at reguleringen ikke er til hinder for at det etableres ny infrastruktur og at denne benyttes på en måte som ikke degraderer eksisterende grossist-tilbud i varslingsperioden. Det antas at Nkom her sikter til bruk av shaping, slik også TDC tar til ordet for i sitt brev til Nkom 9. mai 2016. Det Nkom overser, er at bruk av shaping forutsetter at Telenor finner håndterbare tekniske løsninger. Shaping vil uansett innebære at hastigheten økes mindre enn hva tilfellet ellers ville vært, samt at utbyggingen blir mindre lønnsom. Dette er forhold Telenor vil måtte ta høyde for når investeringsbeslutninger fattes, og som i mange tilfeller vil kunne føre til at investeringen ikke kan forsvares kommersielt. De merkostnader som uansett vil påløpe, vil dessuten i siste instans måtte bæres av sluttkundene. I motsetning til hva Nkom legger til grunn, vil shaping derfor ikke sikre at Telenor kommersielt er i stand til å etablere ny infrastruktur mens varslingsfristen løper, og shaping er derfor ikke en tilfredsstillende løsning.

Det vil i praksis også være svært utfordrende å praktisere en så vidt lang varslingsfrist. Rask teknologisk utvikling kombinert med sterk konkurranse innebærer at Telenor vanskelig kan forutse 3 år frem i tid på hvilke steder og hvordan man ønsker å modernisere nettet. En så lang varslingsfrist vil kunne medføre at det etter at varslingsfristen har gått ut ikke lenger vil være kommersielt interessant for Telenor å foreta den utbyggingen som er varslet og at varselet må trekkes tilbake. Varslingsreglene vil dermed kunne virke mot sin hensikt. Denne problemstillingen aktualiseres ikke på samme måte ved faktisk nedleggelse, der Telenor parallelt kan starte utbygging av ny infrastruktur.

Nkom har tilsynelatende heller ikke tatt stilling til hvor store investeringer tilgangskjøperne faktisk har foretatt, noe som er helt sentralt i interesseavveiningen, ikke minst når Nkom tillegger hensynet til beskyttelse av tilgangskjøpernes investeringer den vekt tilsynet gjør. Telenor påpeker i denne sammenheng at det må være den *gjenværende avskrivningstiden* for investeringene som eventuelt er relevant. Det følger bl.a. av NGA-anbefalingens fortale, avsnitt 40, at femårsfristen er satt med utgangspunkt i gjennomsnittlig avskrivningstid for denne typen investeringer. I Deutsche Telekom-avgjørelsen fra juli i år, la EU-kommisjonen til grunn at den kompensasjon tilgangskjøperne skulle motta, skulle begrenses til «*the residual value of certain technical equipment, such as line cards and DSLAMs and the actual migration costs*».⁴ Telenor er ikke kjent med når ulike tilgangskjøpere foretok sine investeringer, men viser på generelt grunnlag til at mange av bransjens større investeringer i kobberbasert bredbånd ble foretatt før 2009.

De momenter som er gjennomgått ovenfor, ble i stor grad fremhevet av Telenor i merknadene til varselet. Mothensynene er imidlertid knapt nevnt i vedtakets punkt 4.7, og det foretas ingen konkret avveining mellom de interesser som her står mot hverandre. Telenor anerkjenner at tilgangskjøperne

⁴ Vedtak i sak DE/2016/1876 av 19. juli 2016, fotnote 31.

har et legitimt behov for beskyttelse av investeringer, men bestrider den vekt tilsynet gir dette hensynet vurdert opp mot hensynet til Telenors behov for utvikling av nettet, og de overordnede målsetningene om gode, rimelige og fremtidsrettede elektroniske kommunikasjonstjenester, jf. ekomloven § 1-1. Telenor mener også det er nokså klart at en konkret avveining av disse motstridende hensynene vil kunne falle annerledes ut ved modernisering enn ved nedlegging. Fraværet av en slik drøftelse er etter Telenors oppfatning en klar svakhet ved vedtaket, og det er i fravær av en slik interesseavveining høyst tvilsomt om Nkoms forståelse av marked 4-vedtaket er i samsvar med kravet til forholdsmessighet.

5 OA-avtalen

Nkom uttaler i vedtaket på side 8 at OA-avtalen mellom Telenor og tilgangskjøperne bilag 1 punkt 6.2.2 og 6.2.3 må «anses kodifisert» i marked 4-vedtaket og at bestemmelsene angir grensen for hvilke endringer som skal varsles med 6 måneders frist. Telenor fastholder anførselen i brevet av 23. mai 2016 punkt 2.3 om at det faller utenfor Nkoms kompetanse å ta stilling til fortolkningen av privatrettslige avtaler mellom Telenor og tilgangskjøperne, og at spørsmålet om hvilke forpliktelser Telenor er pålagt må utledes av vedtaket selv. Telenor oppfatter at Broadnett også deler denne innvendingen til Nkoms rettskildebruk.

Forutsatt at Telenors forpliktelser etter Marked 4- vedtaket likevel skulle bero på en tolkning av OA-avtalen, mener Telenor at modernisering ved utplassering av fibernoder kun utløser en 3 års varslingsfrist i henhold til disse bestemmelsene dersom moderniseringen innebærer at tilgangskjøperne (dersom de ikke foretar ytterligere investeringer eller velger å kjøpe Marked 5-tilgang) mister tilgang til minst 50 % av aksess- eller delaksesslinjene under hovedkoplingspunktet (HK), jf. punkt 3 i Telenors brev 23. mai 2016.

Nkom viser i vedtaket side 11 til at OA-avtalen må praktiseres likt i saneringstilfellene og moderniseringstilfellene (side 11). Forutsatt at OA-avtalen skal legges til grunn som styrende for grensedragningen mellom «nedleggelse» og «vesentlig endring» i Marked 4-vedtaket, er Telenor enig i at samme beregningsmåte må legges til grunn uavhengig av om det skjer en modernisering eller en sanering. Telenor mener imidlertid at det i begge tilfeller må være antall aksess- eller delaksesslinjer under hovedkoplingspunktet som er avgjørende, og ikke antall linjer under et enkelt fordelerpunkt. Det er i hovedkoplingspunktet at tilgangskjøper har gjort sin investering, basert på kundegrunnlaget i det området som er tilknyttet det aktuelle hovedkoplingspunktet, ikke under et enkelt fordelerpunkt.

Telenor fastholder videre kun aktive aksesslinjer skal tas med i beregningen av antall linjer og at inaktive linjer ikke skal telles med. Telenor har ikke oversikt over status for de inaktive kobberlinjene og om disse er egnet for bredbåndstilbud. Linjene kan også være kuttet av sluttbrukere som har fått alternativ infrastruktur. Medregning av alle inaktive linjer vil derfor kunne være en betydelig feilkilde, i tillegg til at det er kostbart og tidkrevende for Telenor å fremskaffe den dokumentasjonen som er nødvendig for å foreta beregningene på et slikt grunnlag.

Oppsummert må begrepet «Koplingspunkt» og «under punktet» i OA-avtalen bilag 1 punkt 6.2.2 og 6.2.3 forstås slik at de viser til hovedkoplingspunkt, og slik at antall berørte linjer under hovedkoplingspunktet er avgjørende for varslingsfristene. Det må videre tas utgangspunkt i antall aktive aksesslinjer.

6 Nkoms uttalelser om hvem som skal varsles

Telenor fastholder at varslingsplikten må begrenses til tilbydere som har sluttkunder som blir berørt av moderniseringen, og at det kun er disse som eventuelt kan motsette seg utbygging i en 3-års periode.

Telenor informerer for øvrig alle grossistkunder av Telenor om hvilke punkter som blir berørt av moderniseringen på homepage i Jara Netbusiness (jf. Telenors brev 18. mars 2016). Tilgangskjøpere uten berørte kunder har imidlertid ikke blitt varslet i eget brev fordi de ikke har kunder under fibernoden.

Dersom Nkoms vedtak opprettholdes på dette punkt, forutsettes det at den generelle varslingen er tilstrekkelig etter Marked 4-vedtaket, slik tilgangskjøpere med DSLAM i hovedkoplingen, eller tilgangskjøpere som har igangsatt en prosess med tanke på å utplassere DSLAM i hovedkoplingen, ikke må varsles på nytt.

7 Oppsummering

Telenor mener vedtaket savner rettslig og faktisk grunnlag, og må oppheves som ugyldig.

Vi ber om å bli holdt løpende orientert om videre saksgang.

Med vennlig hilsen

Advokatfirmaet Hjort DA

Kristin Veierød

Partner

kristin.veierod@hjort.no